Cây hiệp hành

By Hung Pham SJ

Khi trời đất vào Thu, người ta thật khó mà không bị thu hút bởi những hàng cây. Những tán cây chuyển mình khoác lên chiếc áo sặc sỡ, âm thanh xào xạc êm dịu của những chiếc lá "hạ cánh" trên mặt đất như đang mở ra một không gian trữ tình, mời gọi chúng ta trở về. Và rồi, những hàng cây trơ trụi "cành lá in như đã lặng chìm" như đang cất tiếng kêu mời chúng ta can đảm tiến vào cái không gian thánh thiêng nơi mầu nhiệm của sự sống và cái chết đan quyện, để cùng chúng rơi – *fall* – vào cái diệu kỳ của mầu nhiệm con người.

Khi ngày ngắn lại, khí trời dần se lạnh, sắc tố xanh từng giữ vị trí trội nổi nhất trong lá bắt đầu phân huỷ khiến lá ngả màu.

Sự chết hay “ra đi” của sắc tố xanh, vốn là nguồn năng lượng chính trong quá trình quang hợp nuôi dưỡng cho cây, lại tạo nên những không gian mới để những sắc tố khác—vẫn hiện diện bấy lâu—có cơ hội trỗi dậy, xuất hiện và tỏa sáng.

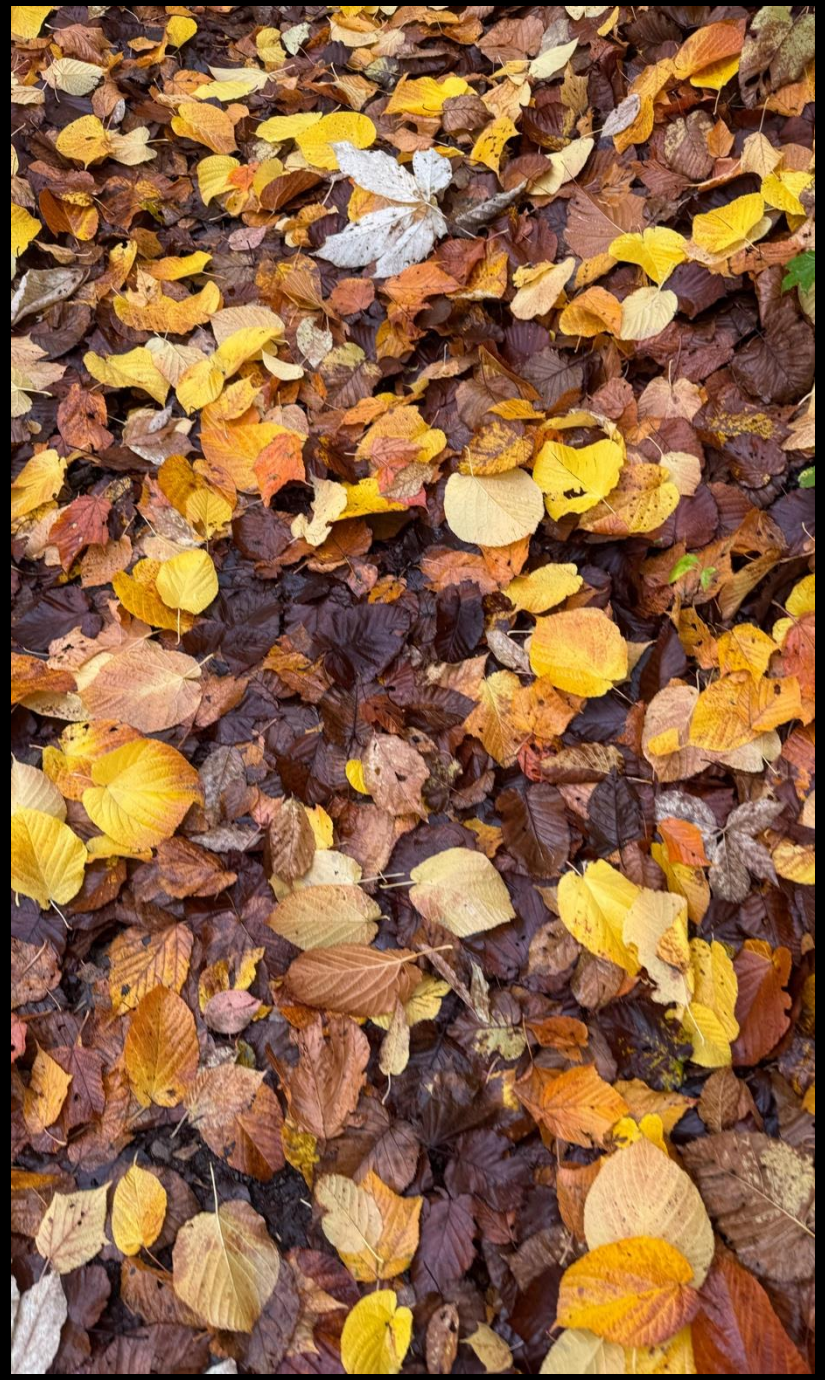

Như thế, những gam màu vàng, cam, đỏ sặc sỡ mà ta vẫn say mê, tìm kiếm, và ngợi ca trong cảnh sắc mùa Thu thực chất là hệ quả trực tiếp của sự tàn lụi, tiêu tan của sắc xanh nổi trội.

Nói cách khác, chính nhờ sự “khổ chế,” sẵn lòng tự hiến của màu xanh mà những sắc màu khác được lộ diện, được tỏ lộ và rực sáng.

Như lời kinh của Mẹ Maria,
sắc màu của lá,
âm điệu của cây
cũng đang cất lên bản tình ca Magnificat
ca ngợi sự diệu kỳ của một Thiên Chúa,
Đấng vẫn tiếp tục âm thầm
đập tan phường kiêu hãnh,
huỷ đi những gì nổi trội,
nâng cao người khiêm nhu
và vực dậy kẻ yếu hèn,
bị bỏ rơi hay bị lãng quên.

Câu hỏi suy tư cá nhân:

1. *Trong đời sống cá nhân, những lúc nào tôi đã biết làm trầm xuống những tiếng nổi trội hòng nghe được những tiếng nói chân chất của lòng mình?*

1. *Trong đời sống cộng đoàn,*

- *Trong vai trò là người lãnh đạo, những lúc nào tôi đã biết bớt nói lại, biết thinh lặng để tạo không gian và cơ hội cho tiếng nói của các anh chị em yếu ớt, rụt rè được cất lên?*
- *Là thành viên trong cộng đoàn, những lúc nào tôi đã hãnh diện nhìn nhận ra những suy tư cảm xúc của mình là những sắc màu cần được tỏa sáng, tô điểm cho đời sống cộng đoàn, và can đảm thành thật tỏ bày khi được mời gọi chia sẻ?*

Đừng để CÂY đánh lừa bạn nhé.

Cái chết của sắc tố xanh nhường chỗ cho những gam màu rực rỡ khác, hay những chiếc lá rơi tạo ra không gian đầy lãng mạn không chỉ là khoảnh khắc mỹ lệ chóng qua của mùa Thu, mà thực ra đều là những “đường đi nước bước” của một “chiến lược” hướng tới tương lai của lá, một cam kết chắc chắn cho sự sống còn của cây.

Từ chiếc lá xanh ngả màu dần rồi rụng xuống là quá trình thiết yếu giúp cây tiết kiệm nước, hấp thu lại năng lượng đang có trong lá để nuôi dưỡng và duy trì cây trong thời gian ngủ đông, khi năng lượng và dinh dưỡng trở nên khan hiếm.

Nói cách khác, “hàng [cây] lấp loáng đứng trong im” ấy cho chúng ta bài học sâu sắc về nghệ thuật phân định. Cây mùa Thu âm thâm dạy ta biết lột bỏ đi những gì mang tính tạm bợ, lưu giữ lại những gì bền vững; biết buông lơi điều không thiết yếu, và nắm lấy những điều nuôi dưỡng duy trì sự sống.

Những chồi non âm thầm đôi khi tầm thường trước mắt ta, những hạt giống bé nhỏ vốn không mấy được chú ý lại chính là kiệt tác của cây. Toàn bộ “chương trình của sự sống” đã được gói gọn, khắc sâu trong chúng. Gặp điều kiện thuận lợi, chồi sẽ nở. Hạt sẽ nảy mầm. Cây lại đâm chồi nảy lộc. Một chu kỳ của sự sống mới lại bắt đầu.

Câu hỏi suy tư cá nhân:

- *Nhìn những mùa Thu qua, ai và điều gì đang thực sự là cốt yếu trong đời tôi trong lúc này?*

- *Tôi làm gì để trân quý và giữ gìn những điều hay con người cốt yếu này?*

CÂY đóng một vai trò thiết yếu trong cuộc đời và hành trình hoán cải của Giakêu.

Ông là người thấp và lùn. Là người thu thuế, chẳng có gì ngạc nhiên khi cái đám đông ngày ấy sẵn sàng xô ngã ông bất cứ lúc nào. Những cái nhìn chằm chằm khinh bỉ, những ánh mắt căm ghét ngày ngày của người đi kẻ lại tiếp tục dìm Giakêu xuống, dường như khiến ông nên thấp và lùn hơn nữa. Khi đám đông lên án và ruồng bỏ, Giakêu chỉ còn biết cậy nhờ vào CÂY để nâng mình lên cao hơn hầu thấy được Thầy Giêsu.

Hơn thế nữa, khi nâng ông lên, CÂY cũng giải thoát Giakêu ra khỏi cái nhìn thiển cận, những suy nghĩ hạn hẹp của kẻ xô qua người đổ lại, những chen lấn và ganh đua với nhau, đưa ông tới một chân trời mới với cái nhìn rộng lượng và cao thượng hơn.

Cuối cùng, nhờ CÂY mà Giakêu trốn thoát ra được cái bụi bặm ồn ào của đám đông đang lạc đường mất lối, để tìm thấy được sự thăng bằng, tĩnh lặng trên cành. Từ trên cây, Giakêu đã thấy Thầy Giêsu từ xa.

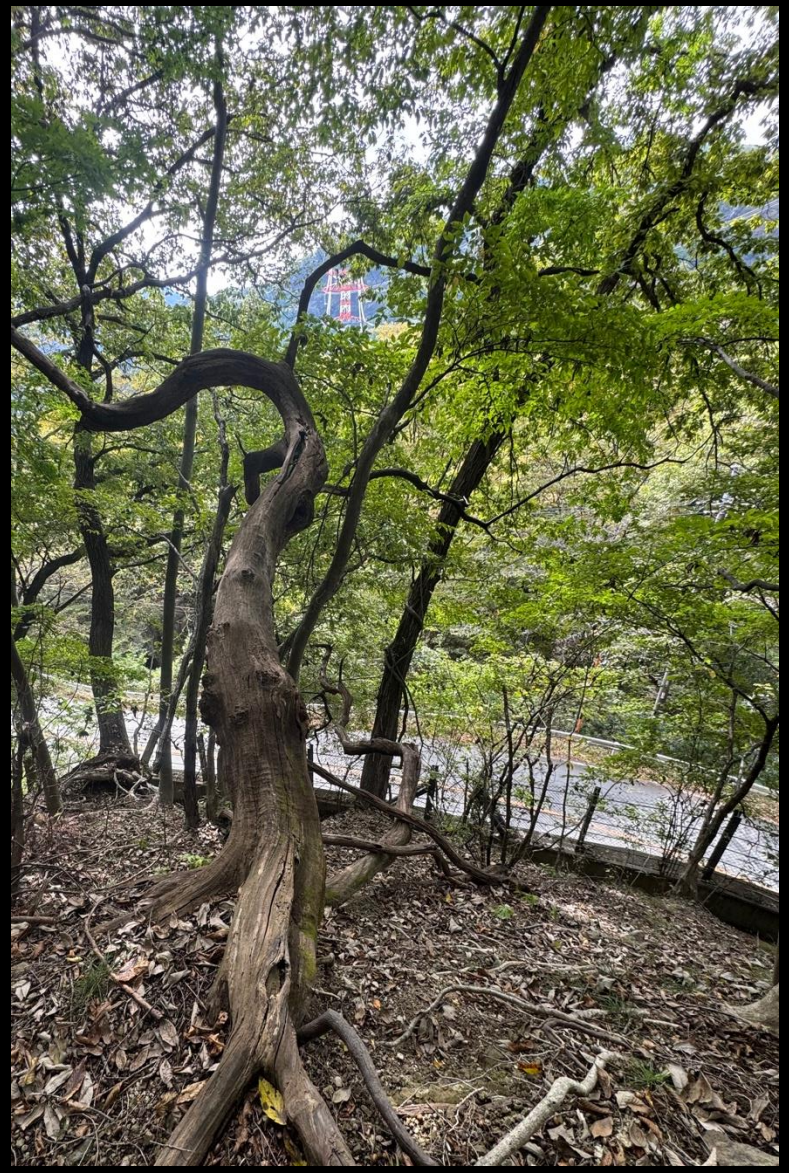

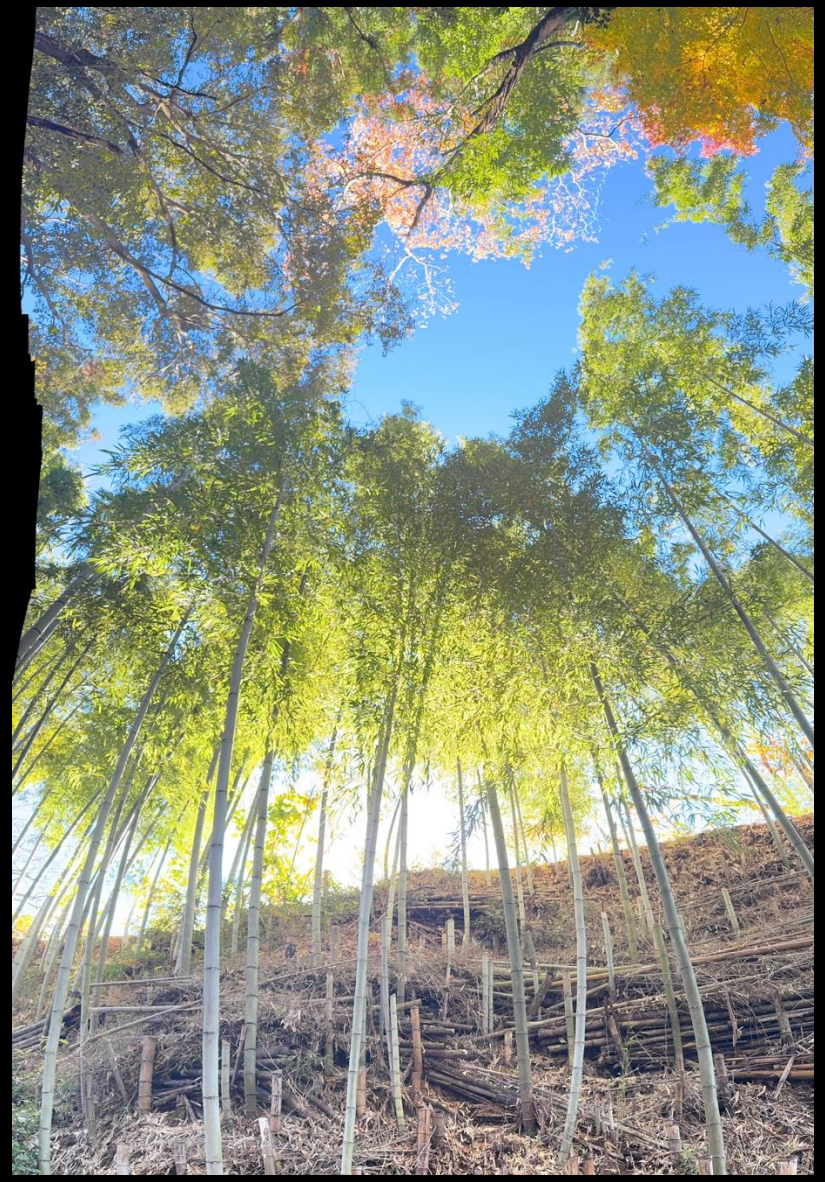

Nhưng quan trọng hơn nữa chính là Thầy Giêsu không những thấy được Giakêu mà còn mong muốn gặp và dùng cơm nhà ông. Như thế, CÂY đã trở thành môi giới trung gian cho cuộc gặp gỡ thân mật giữa Thầy Giêsu và Giakêu.

Một khi đã trèo lên cây, đã được gặp Giêsu một cách cá vị và gần gũi, Giakêu lại trở thành một tán CÂY bao bọc, chở che, chăm sóc cho những người nghèo khổ và những tấm lòng nát tan.

“Ơn cứu độ đã đến với nhà này” bắt đầu từ lúc Giakêu biết trèo lên CÂY.

Câu hỏi suy tư cá nhân

- *Ai hay điều gì thường dìm tôi xuống, làm tôi cảm thấy mình thấp lùn hơn? Ai hay cái gì hay nâng tôi lên, giúp tôi thấy mình cao hơn?*

- *Ai hay điều gì thường làm tôi thu hẹp lại trong những nhỏ nhoi, hẹp hòi của lòng người? Ai hay điều gì mở lòng giúp tôi có cái nhìn bao dung và cao thượng hơn?*

- *Đâu là những nơi ồn ào xô bồ của đời tôi trong lúc này? Tôi đi đâu để kiếm được sự tĩnh lặng cô tịch của lòng mình, để Chúa thấy và giúp tôi biến đổi?*

Ta

vẫn tìm

vẫn gặp được

GIÊSU

đang ẩm thầm

lặng lẽ

cứu độ nhân trần

trên

CÂY THÁNH GIÁ.